

Sygn. akt: VIII K 407/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Marcinkiewicz

Protokolant p.o. sekr.sąd. Dominika Gajewska

w obecności oskarżyciela - ---

po rozpoznaniu dnia 2 marca 2022 roku

bez udziału oskarżyciela skarbowego

w sprawie **R. O. s. B. i A. z domu M.**

ur. (...) w C.

wniosku Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T.

w przedmiocie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności

na podstawie art. 17§1 kks, art. 18§1 kks i art. 148 kks

orzeka:

I. zezwala oskarżonemu **R. O.** na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w sprawie o popełnienie czynu polegającego na tym, że: zajmując się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi (...) z siedzibą w T. przy ul. (...) NIP (...) będącej płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych działając w warunkach czynu ciągłego nie wpłacił w ustawowych terminach (tj. do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaliczkę pobrano) na rachunek Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych jako płatnik za m-ce I-XII/2017 r. w łącznej kwocie 29.558,00 zł, tj. przestępstwa skarbowego z art. 77§2 kks w zw. z art. 6§2 kks i art. 9§3 kks;

II. na mocy art. 77 § 2 kks orzeka w stosunku do oskarżonego karę grzywny w wysokości 10 (dziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

III. obciąża oskarżonego kwotą 280 zł (dwustu osiemdziesięciu) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

R. O. został postawiony zarzut popełnienia przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art. 77§2 kks w zw. z art. 6§2 kks i art. 9§3 kks polegającego na tym, że zajmując się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi (...) z siedzibą w T. przy ul. (...) NIP (...) będącej płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych działając w warunkach czynu ciągłego nie wpłacił w ustawowych terminach (tj. do dnia 20-go miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaliczkę pobrano) na rachunek Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych jako płatnik za m-ce I-XII/2017 r. w łącznej kwocie 29.558,00 zł.

DOWODY: zawiadomienie wewnętrzne k. 3;

- lista zaległości k. 5-94.

Składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, R. O. złożył oświadczenie, iż chce skorzystać z instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności i tytułem kary grzywny uiścić kwotę 1500 złotych, a tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania kwotę 280 złotych. R. O. uiścił deklarowane kwoty w dniu 17 lutego 2021 roku.

DOWÓD: wyjaśnienia R. O. k. 15-18.

W dniu 28 kwietnia 2021 roku Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w T. w związku z powyżej wskazanym przestępstwem skarbowym złożył w Sądzie Rejonowym w Toruniu wniosek o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez R. O..

DOWÓD: wniosek o dpo k. 24

R. O. nie był dotychczas karany sędownie.

DOWÓD: dane dot. karalności k. 19

W niniejszej sprawie wina R. O. oraz okoliczności popełnienia przez niego przestępstwa skarbowego nie budzą wątpliwości. Przedstawione w sprawie dowody w postaci wyjaśnień podsądnego oraz dokumentacji skarbowej stanowią wiarygodne źródło dowodowe. Ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności by ją podważyć.

Zapis artykułu 77 kks penalizuje nieodprowadzenie w terminie pobranych od podatnika (tj. osoby zatrudnionej) kwot podatku, nakazując tym samym płatnikom (tj. przedsiębiorcy) wpłacać pobrane zaliczki na podatek dochodowy w ustawowym terminie do urzędu skarbowego. Przy czym § 2 powyższego artykułu dotyczy sytuacji, kiedy kwota niewpłaconego podatku była małej wartości. W ocenie Sądu Najwyższego „niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość” (wyrok SN z dnia 16 maja 2002, IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12; wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2002, IV KKN 426/98, LEX nr 55193). W orzecznictwie wyrażany jest pogląd, że podatek jest pobrany wówczas, gdy dokonano jego potrącenia, tj. gdy wypłacono podatnikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu (wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999, III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000, nr 1, poz. 16; wyrok SN z dnia 16 maja 2002, IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12). Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach akcentował, że kondycja finansowa płatnika nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnoskarbowej płatnika (tak - wyrok SN z dnia 16 maja 2002, IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003, nr 2, poz. 12; wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2002, IV KKN 426/98, LEX nr 55193; wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1999, III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000, nr 1, poz. 16; postanowienie SN z dnia 25 października 1995, I KZP 30/95, OSP 1996, z. 4, poz. 68). Przyjmuje się bowiem, że środki pieniężne nie należą do płatnika, należą do podatnika (do czasu pobrania) i do Skarbu Państwa (od czasu wpłacenia), powinnością zaś płatnika jest jedynie obliczyć, pobrać podatek i wpłacić go na rachunek organu. Jeżeli płatnik środki finansowe posiada, przeznacza je jednak na inny uzasadniony ekonomicznie cel, zwłaszcza na podtrzymanie działalności gospodarczej, w grę wchodzi jedynie umniejszenie winy, nigdy zaś jej wyłączenie.

Art. 9 § 3 kks wskazuje, iż za przestępstwa skarbowe odpowiada jako sprawca także ten kto na podstawie przepisów prawa zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi danego podmiotu - oskarżony tempore criminis pełnił funkcję prezesa zarządu spółki.

Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 6 § 2 kks dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie było wątpliwości co do okoliczności czynu oskarżonego, jego winy i sprawstwa. Zachowanie podsądnego wypełniło znamiona przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks. Wniosek organu finansowego był wystarczający dla zaspokojenia uzasadnionego interesu finansowego Skarbu Państwa. Dlatego też Sąd udzielił oskarżonemu zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności i orzekł zgodnie z wniesionym wnioskiem, uznając R. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, orzekając na podstawie art. 148 § 1 i 5 kks w zw. z art. 143 § 2 i 3 kks oraz art. 17 § 1 kks i art. 18 § 1 kks tytułem kary grzywny uiszczoną przez sprawcę kwotą 1500 złotych, a na podstawie art. 143 § 1 pkt 3 kks ustalił zryczałtowane koszty postępowania na kwotę 280 złotych, przyjmując że oskarżony uiszczył już powyższą kwotę.